

jeg, hvis den høitagte Minister mener, at man ikke kan nøies med den almindelige Forbring om Hæderlighed, som Lovforslaget indeholder, at jeg ikke skal have det Mindste imod, at der ved 3die Behandling indsættes noget skarpere Bestemmelser, som maaffee ogsaa paa flere andre Punkter kunne være ret hensigtsmæssige, naar blot Ministeren vil gaae foran med Forslag i saa Henseende. Dersom der altsaa er en Mulighed for en strengere Sigtning og en skyldigere Bedømmelse af det Ord Hæderlighed, saa skal jeg, som sagt, med Glæde gaae ind derpaa; men af Hensyn til den Mulighed, at der kunde komme Een, der i Virkeligheden var mindre hæderlig, og som dog ikke kunde fjernes efter Bestemmelsen, saaledes som den nu er affattet, at kaste hele Bestemmelsen overende synes mig rigtignok vilde være noget urimeligt. — Jeg skal isøvrigt, som alt tidligere udtalt, ganske freidigt overlade Dmtalen af alle de andre Punkter til den høitærede Ordfører; Grunden til, at jeg har taget Ordet paa dette Punkt, er, jeg gjen tager det, kun den, at dette Forslags Antagelse for mig staaer som aldeles afgjørende med Hensyn til Muligheden af overhovedet at forsvare Lovforslaget, som Heelhed betragtet.

Fischer: Jeg kan ikke tilbageholde den Ytring, at jeg er bleven skuffet ved den Betænkning, som vi i denne Sag have modtaget fra det ærede Udvalg, og den Udtalelse, som fremkom fra det ærede Medlem, som nu lige satte sig, bragte just det Haab ret levende tilbage i min Erindring, som jeg under denne Sags første Behandling fattede om en ganske anden Virksomhed fra det Udvalgs Side, i hvilket det ærede Medlem indtraadte, end den, hvoraf Resultatet nu foreligger. Det ærede Medlem mindede os nemlig om en Udtalelse af ham ved Sagens første Behandling, som dengang forekom mig at tyde hen paa, at det var hans Mening, at der skulde aabnes, og det i en ikke ringe Maalestok, en friere Afgang til Sagførervirksomheden end den, der vilde blive Følgen af de i Lovudkastet fastsatte Betingelser. Da

det ærede Medlem talte ved denne Sags første Behandling, gjenkabte jeg mig just ret levende Tilstanden i 1857, da Næringsloven blev gennemført i Rigsdagen, og da man, jeg vil ikke nægte det, efter min Anskuelse gik lidt hensynsløst tilværks imod det da Bestaaende. Jeg tænkte mig derfor under første Behandling Muligheden af, at det kunde blive min Op gave ogsaa at staae lidt imod ved denne Leilighed, idet det ærede Medlem maaffee vilde gaae for raff frem. Hvad der nu foreligger, viser imidlertid tilstrækkeligt, at denne Frygt var aldeles ubegrundet. Man kunde tvertimod som Motto over nærværende Lovforslag, saaledes som det vil blive efter Udvalgets Betænkning, meget passende sætte den Ytring, som vi nylig hørte af den ærede Minister, nemlig: „Man maa ikke luffe Bommen op“. Alle de foreslaaede Bestemmelser gaae jo nemlig ud paa at slutte Bommen saa tæt til som muligt og at give en heel Række af i mine Dine temmelig smaa og unyttige Bestemmelser, hvorefter Afdgangen til Sagførervirksomheden skal ordnes, der ikke give nogen virkelig Garanti, naar det kommer til Stykket. Jeg kan ikke undlade at minde om, at de Betragtninger, som vi nu høre gjorte gjældende mod Sagførernæringsens Frigivelse, ere de samme, som vi hørte blive fremsatte i 1857; men fra hvem hørte vi dem dengang fremkomme? Det var fra Laagsoldermænd, Mestere, Mesterfænde og Svende. Alle foreholdt de os med Genstemmighed, at Digtigheden vilde gaae tilgrunde, naar Næringsvirksomheden frigaves, og at der, naar man aabne Bommen for denne, vilde strømme en Masse Personer ind, som vilde kranke velerhvervede Rettigheder paa den allersøleligste Maade og medføre de tidligere Berettigedes totale Ruin og fuldstændige Delæggelse. Det var, hvad vi hørte i 1857; det var de Spaadomme, som dengang traadte os imøde fra de Berettigedes Side. Jeg siger, at man gik hensynsløst tilværks ligeoverfor dem, men Erfaringen har dog viist, at alle disse Spaadomme og al den Frygt, som man